











**Top z žrelom proti Angliji**



Nemški obalni top za razbijanje oklepov na obali proti Angliji

**Nova Fundlandija**

**Otok v zapadnem Atlantiku pred Severno Ameriko**

Kakor smo že poročali v našem listu, je bila na podlagi sporazuma med Zedinjenimi državami in Kanado Nova Fundlandija vključena v ameriški obrambni sistem. Nova Fundlandija je velik angleški otok v zapadnem delu Atlantika ter leži pred Severno Ameriko. S svojim zemljepisnim položajem zapira ustje reke Sv. Lavrencija. Skupno z najbližjo obalo Labradorja je ta košček zemlje do l. 1934. tvoril britski dominijon, od tega časa dalje pa ima otok značaj kronske kolonije. Nova Fundlandija ima 110.780 kvadratnih km površine in nekaj manj kakor 300.000 prebivalcev. Glavno mesto otoka je Saint Johns.

V bližini Nove Fundlandije leži niz otocic, med katerimi sta tudi francoski posesti St. Pierre in Miquelon. Prebivalci na njih so evropskega izvora, toda so zelo

redko naseljeni. Na četvrtini km površine ne pridejo niti štirje ljudje. Prebivalstvo živi večinoma od ribolova, dasi je v zemlji mnogo zakladov, zlasti petrolej, baker, železo in svinec. Toda ta bogastva se ne izkoriščajo ter čakajo drugih časov, če bo treba. Novi Fundlandiji vlada guverner, ki ima sedež v St. Johnsu. Ob strani ima zakonodajni in izvršni svet.

Novo Fundlandijo so odkrili okoli l. 1000 Skandinavci, skoro petsto let pozneje je prišel tja Sebastijan Cabot. V teku stoletij so se za posest otoka ruvali Francozi in Angleži, pozneje tudi Američani. Z odločitvijo mirovnega sodišča v Haagu je bilo vprašanje Nove Fundlandije l. 1910. dokončno rešeno v prilog Velike Britanije. In zdaj prihaja tja s tihimi koraki Amerika...

**Straža pri Calaisu**



Opazovalni oddelek nemškega topništva pri Calaisu

**Usoda zgodovinskih zgradb v Franciji**

V sedanji vojni so trpele mnoge francoske naselbine in mesta, v nekaterih so bili tudi poškodovani in uničeni spomeniki zgodovinskega pomena. Vendar je ostalo tudi mnogo nepoškodovanega.

Med zgradbe zgodovinskega pomena, ki se jih vojna furija ni dotaknila, spadajo v prvi vrsti katedrale v Amiensu, Reimsu, Chartresu, Beauvaisu, Lensu, Soissonsu in Orleansu. Hudo pa je poškodovana katedrala v Rouenu. Tudi cerkev St. Macluja v istem kraju je narušena. V Abevilleju je poškodovana slikovita cerkev St. Wulframa, v Beauvaisu pa cerkev St. Etiennea. Tudi cerkev St. Jacquesa v Compiègneu ni ostala cela, takisto samostan St. Cornillea. Poškodovani pa sta tudi cerkveni zgradbi v Evreuxu in Giforsu.

Na ozemlju Loire so trpele nekatere cerkvene zgradbe v Toursu. V Ambroiseu sta poškodovana grad in kapela, v Bloisu je grad ostal ohranjen, ostale zgodovinske stavbe pa so povsem uničene. V Saumuru so skoro vse cerkve porušene. O mnogih stavbah, ki imajo značaj umetnostnih spomenikov, se francoska vlada ne razpolaga s potrebnimi informacijami. Trenutno si torej ni mogoče napraviti slike, kakšno razčlenje je utrpela umetnostna stran Francije v tej vojni.

**Egiptčani v taboriščih**

Marsejski »Petit Dauphinois« beležijo, da so britske oblasti zaprle nad 2000 Egiptčanov, ki jim očitajo nezanesljivost v času sedanje vojne.

**Letalci iz Amerike**

Angleški agenti v Zedinjenih državah si na vso moč prizadevajo, da bi pridobili čimveč ameriških letalcev za angleško vojsko. Pisarne, ki iščejo spretnih in drznih pilotov, poslujejo zdaj v New Yorku, Dallasu, Oklahomi, San Franciscu in Los Angelesu. Kakor beležijo »New York Tribune«, prihaja vsak teden iz Zedinjenih držav v Kanado najmanj po 25 letalcev.

**Če še ne veš, zdaj izveš:**

da je angleška bojna ladja »Resolution« še vedno zasidrana v Gibraltaru, kamor so jo poslali zaradi popravil;

da pripravljajo na Švedskem največje vojaške manevre, kar jih je kdajkoli bilo v tej deželi;

da se je pri poskusni vožnji motornega čolna v La Coruni na Španskem zgodila strahovita nesreča. Čoln se je razletel in šest oseb, ki so bile v njem, je utonilo;

da bo danska vlada do novembra odpustila rekrute, ki so bili pred meseci poklicani pod orožje ter jih nadomestila z novimi vpoklicili;

da so sovijske upravne oblasti v priključenih baltskih deželah uvedle Stahanov sistem za delo v tvornicah;

da bodo med Kaunasom in Vilno zgradili moderno avtomobilsko cesto;

da so v Rizi odprli tri srednje šole z ruskim učnim jezikom za otroke ruskih častnikov in vojakov.

**Pogajanja v Turn-Severinu**



Vodja rumunske delegacije za pogajanja z Madžarsko V. Pop

**K vsaki obleki žival**

V Los Angelesu so nedavno imeli modno revijo, ki pomeni velikansko senzacijo za vso Ameriko. Krojačice so si izmislile, da spada k vsaki obleki, ki so jo predvajale manekenke, odgovarjajoča žival. In tako so se manekenke pojavile s psički, papigami, opicami, mačkami in drugimi živalskimi bitji. Nekdo je v zvezi s tem predlagal, naj bi posihmal v ženskih salonih imeli tudi majhne farme, da bi si dame poleg obleke mogle omisliti tudi primerno spremstvo...

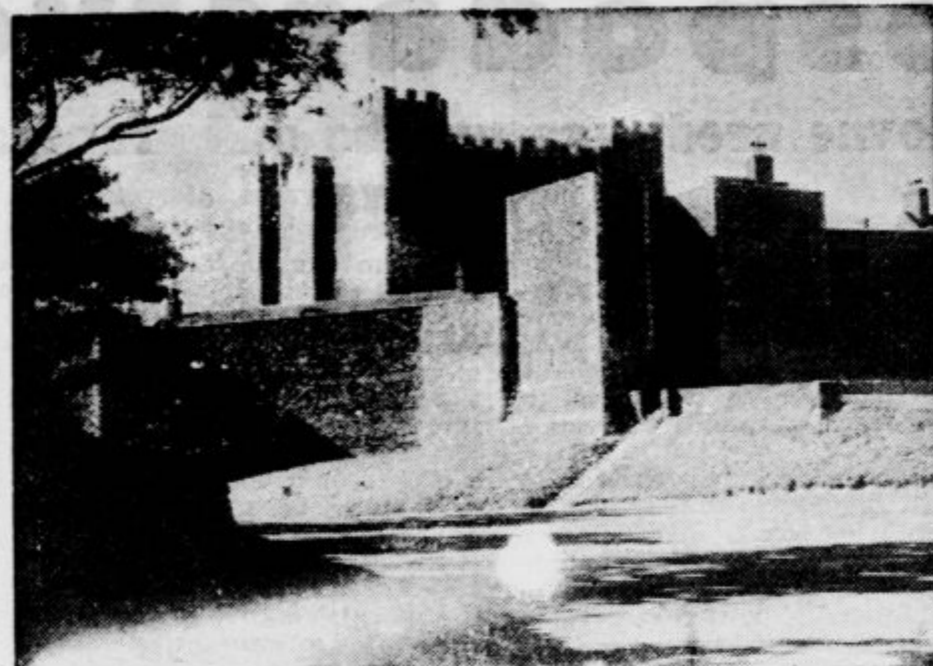
**Oboroževanje Kanade**

Kanadski minister za oboroževanje Dalton je najavil formiranje nove kanadske oklopne divizije, ki bo imela 200 tankov in jo bo izpopolnjevalo še več drugih mehaniziranih enot.

**Lloydsi v Ameriki?**

Kakor pravi neka vest DNB iz New Yorka, so prenesli Lloydsi, največja angleška zavarovalna družba, vse svoje premično premoženje v Ameriko.

**Dover pod topovskim ognjem**



Nemško težko topništvo je v četrtek proti večeru obstreljevalo Dover. Na sliki vidimo del stare trdnjave v Doveru

**Ob smrti tvorničarja Chryslerja**

**Svojo pot je začel kot vajenec v mehanični delavnici**

Pred dnevi je umrl v Ameriki Walter Chrysler, svetovno znani producent avtomobilov. Učakal je 65 let.

Walter Percy Chrysler je začel svojo kariero kot vajenec v mehanični delavnici in je bil, ko mu je bilo 33 let, imenovan za nadintendanta v neki tvornici lokomotiv in strojev. L. 1910. je prevzel pri American Locomotor Cye službo podravatelja podružnice v Pittsburgu. Leto pozneje je postal direktor podjetja. In še leto dni pozneje je bil imenovan za direktorja tvornice Buick Motor. Ostal je na tem mestu

do l. 1916. Tri leta pozneje je postal podpredsednik družbe General Motors Corporation.

Iz vsega tega je polagoma razvil svoj lasten concern, Chrysler Corporation. Zgradil je Chryslerjev Building (nebotičnik), ki je bil nekaj časa najvišje poslopje na svetu in je še danes druga najvišja palača na zemlji. Z veliko spretnostjo se je dokopal do velikega imetja, katerega je pododovala družba, ki bo nadaljevala Chryslerjevo delo.

**Kamela namesto avtomobila**

V francoskih mestih vidiš danes lahko naravnost komične prizore v prometu. Če ne bi vse to vsebovalo veliko mero tragične. Kolesarji vozijo s prikolicami, ker ni na razpolago avtomobilov za prevažanje pešcev. V nekem propadlem cirkusu je neki podjeten možakar kupil kamelo s katero prenaša tovore po mestu. Zival zbuzja med Francozi mnogo duhovitih opazk.

**Berbera**

Glavno mesto Britske Somalije, ki je zdaj v italijanskih rokah, Berbera, je kraj, ki je imel za Angleže v prvi vrsti strateški in šele potem gospodarski pomen. Angleži si niso nikoli resni prizadevali, da bi Somalijo povzdignili. Rabila jim je samo za kritje pred Adenom, ki leži na nasprotni strani ob Rdečem morju.

Berbera je majhno mesto, ki oživi samo ob času velikih sejmov, kajti takrat pripeljejo Somalijci tja naprodaj svoje pridelke in izdelke, živino, kože in gumi. Berbera, ki ima samo nekaj kamenitih zgradb, drugače pa samo borne kočje domačinov, narase takrat po zaslugi bližnjega karavanskega zbirališča Bulharja na svojih 30.000 prebivalcev. Toda to traja le kratak čas. Ko je kupčija sklenjena, se Somalijci vrnejo domov in Berbera postane zopet skromno pristanišče za nakladanje srednjevelikih ladij.

**Malaria v Anatoliji**

V Smirni in drugod v Anatoliji strašno razsaja malaria, ki se je letos pojavila v epidemičnem obsegu. Skoro ni hiše brez bolnika, bolezen pa še ne kaže znakov upadanja.

**Nemški torpedni čolni**

kakršni bodo imeli še važno vlogo pri napovedanem izkrčavanju v Veliki Britaniji

**Bolgarske cigarete za nemško vojsko**

Skupina bolgarskih rezervnih oficirjev pod vodstvom polkovnika Kuendžijeva je obiskala nemškega poslanika v Sofiji barona Richthofena. In mu je izročila 10.000 škatel najfinejših bolgarskih cigaret za tiste nemške vojake, ki so prvi vkorakali v Neuilly, kjer je bila podpisana mirovna pogodba z Bolgarijo po svetovni vojni.

**V Angliji zbirajo staro železo**

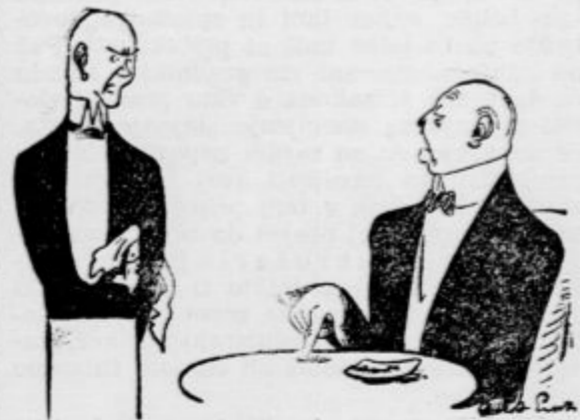
Zaradi potreb angleške voine industrije bodo na Angleškem zamenjali vse poštne nabiralnike iz kovine z lesenimi nabiralniki Poleg tega so nabrali doslej 13.000 ton starih železnih ostrih od parkov in 10.000 ton starih tračnic. Tudi 17.000 starih avtomobilov bodo izročili v prede'avo vojni industriji.

**ANEKDOTA**

Ruski skladatelj A. Grečaninov pripoveduje v svojih spominih kako očetovsko je z njim kot začetnikom ravnal Rimskij-Korsakov, ki ga je tudi seznanil z ostalimi glasbenimi veličinami: z Balakirevom, Musorgskim, Borodinom in Klujem.

»Nekoč sem mošturu prinesel pokazati neko svoje delo« pripoveduje Grečaninov. »Rimskij-Korsakov je nekaj malega poravnal, rekel dar opazk v solonem na močno pohvalil mojo skladbo. Dejal sem mu, da sem srečen, ker te mošter zadovoljen z mojim delom, meni samemu pa stvar vendar ni všeč. »Zakaj ne?« je vprašal Rimskij-Korsakov »Nekoliko preveč me spominja na Borodina.« »O to ni nič hudega, če je vaša skladba čemu podobna. Hudo bi bilo, ako bi ne bila ničemur podobna...«

**VS AK DAN ENA**



»Gospod natakar — že šestič vas prosim za čašo vode, pa je še ne dobim.«  
»Oprostite, gospod, mislil sem, da ste naročili vodo za šalo...«  
(Söndagsnisse Strix)

**MICHEL ZÉVACO: Don Juan**

Kralj je ravnodušno vzel pisemce, pretrgal svileni nit, razgrnil papir in ga pogledal. Še tisti mah se je prepadeno vzravnal; plemiči, ki so bili pri njem, so opazili, kako je nenadoma poblebel in izbulil oči.

Mahnil jim je, naj odidejo, hkratu pa s krčevito drgečimi prsti zmečkal papir, kakor bi se bal, da ne bi kdo od daleč spoznal pisavo ali prečital kak odlomek.

Franc I. je gledal za dvorjani, ki so v naglici odhajali, in ko je zadnji izgubil in so se vrata zaprla za njim, je položil papir na mizo, ga pogladil z roko, se sklonil nad njim in čital... čital še in še...

Tisto, kar je spet in spet čital, prav za prav ni bilo pisanje, ampak podpis.

Lice, ki so bili že dvorjani opazili njegovo blede, mu je še bolj pobledele. Oči so se mu skalele. Naglo se je odvrnil od mize, rekoč:

»Neumnost! Klavrna, bedasta sleparija! Saj ni mogoče! Takšni čudeži so za siromasno domišljijo navadnega prostaka, ne pa zame...«

Naslonil se je na okno in se globoko zamislil.

»Zakaj ne bi bilo mogoče? Zakaj ne? Mar niso zdravi in jasni duhovi napisali že marsikaj takega, kar spravlja človeški razum v zadrego? Para-

celsus, ki sem pred nekaj dnevi bral njegovo zadnjo knjigo, govori zelo nedvoumno o teh stvareh, čeprav je slaven zdravnik in velik mislec... Zakaj ne bi mogli mrtvi v kakem posebnem trenutku občevati z živimi?... Pha! In vendar je vse zgolj prazna marnja! Nevarna sanjarija! Tu gre za poizkus prevare, in gorje mu, kdor se je drznil...«

Vrnil se je k papirju ter željno uprl oči v podpis.

»Da,« je jecljal, »tako se je podpisovala... s temi plahimi, skoraj nespretnimi črtami... s to milo pisavo, ki sem jo nekdam pokrival s poljubi... Kaj si res ti, ki mi pišeš, oboževana pokojnica? Si mar vstala iz groba, da bi še enkrat govorila z menoj?«

Drhtljaj groze ga je izpreletel.

Znova se je odmaknil, kakor bi se bil odmaknil pred prikaznijo, in dasi se je odmikal, so mu oči vendar s tesnobo visele na podpisu. Strah, neizrečni strah pred onim svetom mu je tlačil dušo, zakaj podpis, ki je plamenel pred njim ter dramil opojni spomin na davno minulo mladost in ljubezen, je bil podpis Agneze de Sennecour!...

Pisemce je bilo kratko:

»Kralj Franc, Ako namenite Klotarju, gospodu Ponthuškemu, preizkušnjo na natezalnici, vam sporočam, da boste morali osebno prisostvovati mučenju tega plemiča. Proseč Boga, naj vas navdahne, sem

Agneza de Sennecour.«

Kralj je skrbno zložil papir in ga spravil v predalnik, ki ga je sam zaklepal. Nato je poklical stotnika telesne straže ter mu naznanil, da se hoče pri priči podati v Temple. Gospod de Bervieux je takoj ukazal vse, kar je bilo treba. Kralj je s spremstvom kakih dvajset plemičev kmalu stopil na dvorišče.

Baš ko se je Franc I. vzpenjal na konja, je prijezdil v Louvre veliki profos.

»Spremite me, Croixmart.«

Veliki profos je pozdravil in se postavil za kralja. Krdelo s trobentači na čelu je krenilo na pot. Za trobentači je jahal stotnik telesne straže z dvanajstoro konjenikov. Za temi je jezdil kralj, za kraljem plemiči. Druga dvanajstoro konjenikov je tvorila konec spreveda. Parižani so radovedno gledali blešččo krdelo ter vzklikali njegovemu veličanstvu. Franc I. je drugače zmerom vlnjudno in prijazno odzdravljval svojim dobrim meščanom. To pot pa je bil mrk in le kdaj pa kdaj je komu pokimal. Ko so dospeli v Tempelsko ulico, je poklical velikega profosa k sebi ter mu ukazal, naj jaše vstric njega.

»Veste, kam gremo?« je nenadoma vprašal kralj.

»Čakam, da mi vaše veličanstvo pove,« je odvrnil Croixmart.

»Namenjeni smo v Temple, da vidimo plemiča Ponthuškega na natezalnici.«

»To bo žalosten prizor, sire,« je dejal Croixmart, »in čudim se, da je kralju mar takega pogleda.«

»Kdo vam pravi, da mi je kaj do njega?« je zamolklo rekel kralj. »Kdo vam pravi, da nisem pri-

siljen prisostvovati temu prizoru, ki mi bo gotovo pokvaril nekaj noči?...«

»Torej hoče vaše veličanstvo morda samo vprašati upornika...«

»Nič, Croixmart, prav nič ga nimam vprašati!«

»Ne razumem, sire...«

Kralj se je obotavljal. Vpraševal se je, ali ne bi bilo prav, da pove velikemu profosu skrivnostni dogodek s pisemcem, ki je nosilo podpis Agneze Sennecourske, umrle pred davnimi leti. Toda zmaljal je z glavo in zavrgel to misel.

»Nočem se osmešiti,« je sklenil. »Kdo me pa sili, da grem v Temple? Zakaj nisem ostal v Louvreu? Zakaj se pri tej priči ne obrnem in ne odjašem nazaj? Torej bo le resnica, da verjamem Agnezine-mu pozivu in ga nimam za delo kdo ve katerega malopridnega spletkarja?... Sicer pa ne more nič rešiti Ponthusa, ki me je zasmehoval. Mučen bo in nato obglavljen.«

Čez nekaj trenutkov je vprašal:

»Kaj mislite o tem človeku?«

»O katerem človeku, sire?«

»Nu, o uporniku... o Ponthusu!«

»Hm, sire, mislim, da je upornik. Najprej ima na vesti zadevo v Sekirni ulici, ki je zelo huda, čeprav najmanjša izmed vsega, kar je očitati mlademu človeku. Ako vam je do mojega mnenja, sire, tedaj priznam, da bi za svojo osebo rade volje odpustil plemiču Ponthuškemu ta upor. Saj mi je sam izjavil, da se predá na milost in nemilost tisti mah, ko grof de Loraydan privoli v to, da se mu postavi nasproti...«



